

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Cap. 8. De Gratià Habituali. An possit co[n]uenire naturaliter vlli creaturæ.
An sit intrinseca, cur. An possit iungi cum peccato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38987

CAPVT VIII.

*De Gratia Habituali. An possit
conuenire naturaliter ulli
creatura: An sit intrin-
seca, & cur. An pos-
sit iungi cum
peccato.*

131 **P**Ræter gratiam quæ
nos adiuuat ad be-
nè operandū, & vocatur *actua-
lis*; datur quædam gratia, quæ
nos formaliter Deo gratos red-
dit, & vocatur *habitualis*. Est
enim quidam Habitus incli-
nans animam ad operationes
supernaturales tam intellectus,
quam voluntatis. Hæc gratia
dicitur *filiatio Dei adoptiua*, per
quam *filij Dei nominamur* &
sumus

sumus. & facit nos diuinæ con-
sortes naturæ. Est enim princi-
pium quarūdam operationū,
quæ secundum genus suū nō
conueniūt naturaliter nisi Deo.
ac proinde sicut in humanis fi-
lius adoptiuus habet per gra-
tiam honores, & hæreditatem
Patris; ita per istam gratiam
creatura participat honores, &
diuitias soli Deo naturaliter
proprias.

132 Hinc est, eiusmodi gra-
tiam & operationes ad illam
cōsequentes nō posse vlli crea-
turæ naturaliter deberi: Alio-
quin per eam non efficeremur
consortes diuinæ naturæ, nec
filiij Dei adoptiui, sed tantum
participaremus illum gradum
communem Deo, & illi crea-
turæ possibili, cui creaturæ talis
per-

per-

perfectio naturaliter conueniret: sicuti contingeret si alicui homini communicaretur aliqua perfectio naturaliter communis soli Deo, & Angelo.

133 Ratione huius gratiæ dictum est prima ad Cor. 3. *Templum Dei estis, & Spiritus Dei habitat in vobis.* Ex quo constat hanc gratiam esse aliquid intrinsecum: quod confirmatur tum ex definitione Tridentini, tum ex ratione D. Thomæ 1. 2. q. 110. ar. 1. quia scilicet amor fertur in obiectum vt bonum, ergo ad hoc vt Deus amet amore amicitiae creaturam, debet videre in illa bonum aliquod, ratione cuius reddatur prudenter amabilis. Quæ ratio supponit id quod alibi explicat
idem

idem S. Doctor, alium esse amorem amicitiae, alium folius benevolentiae. Secundus incipit in Deo erga nos ante omne nostrum bonum, quippe qui efficit omne nostrum bonum. Primus supponit perfectionem in obiecto placentem amatori. Deus ergo in eo priori, in quo decernit homini gratiam, amat eum per benevolentiam. In posteriori vero signo videns in homine illud bonum quod posuit in eo per amorem benevolentiae, amat illum amore amicitiae, dum habet complacenciam in illo bono.

134 Non solum de facto, sed etiam de possibili negamus adoptionem Dei, & iustificationem haberi per aliquid extrinsecum: tum quia amicitia
agen-

agentis prudentissimi, cuiusmodi est Deus, non potest moveri, nisi à veris perfectionibus, quæ sunt intrinsecæ: tum quia eatenus adoptio humana potest fieri per fauorem extrinsecum, quatenus homo optat aliquem esse sibi filium, & non potest imprimere illi veram cognationem secum; ideò lex fingit esse filium, qui verè non est filius, hoc est decernit illi effectus filiationis in ordine ad bona exteriora, quæ sunt in potestate legislatoris. At si Pater posset dare illi veram cognationem filialem intrinsecã, ratione cuius ille haberet ius naturale ad talia bona, & eam non daret, non diceretur is adoptari in filium, sed tantum in heredem extraneum. At Deus
potest

potest dare aliquam qualita-
tem, ratione cuius creatura
habeat specialem similitudi-
nem cum ipso Deo, & ius ad
diuitias diuini patrimonij: er-
gò quoties adoptat in filium,
necesse est vt tribuat eiusmodi
qualitatem. Agens enim om-
nipotens, & sapientissimum
non *adoptat* hoc est non *optat*
nisi id quod facit.

135 Ex his etiam colligitur
non posse amari à Deo aliquē
vt amicum, vel vt filium, ex
solo motiuo bonæ operationis
præteritæ. Hæc enim per se
formaliter tribuit quidem fun-
damentum remunerationis, &
beneuolentiæ, non autem ami-
citæ. Siquidem amamus vt
amicum illum, qui est bonus,
non qui fuit bonus. In tantum
vero

verò mouemur ex operationi-
bus præteritis ad amandum
quempiam amore amicitiaë, in
quantum illæ sunt nobis ar-
gumentum, quòd ipse sit bo-
nus. Coëterum si sciremus op-
positum, præoptarem in
amicum Petrum qui operatus
est malè, & nunc est bonus,
quàm Paulum, qui operatus
est benè, & nunc est malus.
Deus verò, qui non credit ali-
quid per præsumptiones, sed
intuetur immediatè omnes ve-
ritates, plus semper amat
per amicitiam, eum quem vi-
det nunc esse meliorem, nihil
attendendo ad reliqua. At bo-
nitas, & malitia nihil aliud
sunt, quam inclinationes per-
manentes intrinsecæ ad benè,
vel malè operandum in ordine
ad

ad vltimum finem : & tales inclinationes sunt , fupposita elevatione naturæ, vel gratia, vel peccatum habituale ; quarum prima petit à Deo adiutoria opportuna . secundum verò meretur diuinam desertionē; Ergo Deus non amat, vel odit per amicitiam, vel inimicitiam nisi ex motiuo præsentis gratiæ, aut peccati habitualis .

136 Hæc gratia est essentialiter incompossibilis cum peccato tam actuali, quam habituali . Alioquin non esset integra pulchritudo , & perfectio animæ . Quoniam in sensu cōposito cum illa posset anima esse deformis; adeòque iustus , & bonus ab iniusto, & malo possent differre per aliud quam per gratiam . Et quidem si dicamus

camus hoc pendere à mero arbitrio extrinsecò Dei, sequitur iustum ab iniusto, & bonum à malo posse differre per aliquid merè extrinsecum. Si autem dicas iustitiam, & bonitatem importare vltra gratiam etiam aliquam negationē intrinsecā peccati, sequitur primò contra Tridentinum gratiam non esse vnicam causam formalem nostrę iustificationis: sequitur præterea hanc qualitatem esse & non esse formalem participationem diuinæ naturæ. Effet quia in sensu composito redderet hominem naturaliter impeccabilem & habentem ius ad felicitatem diuinam. Non esset quia posset recipi in impio & inimico Dei.